

BUITEN

18^E JAARGANG N^O. 27

ZATERDAG 5 JULI 1924.

Foto C. Steenbergh.

AMSTERDAMSCH E GRACHTPALEIZEN. HET HUIS KEIZERSGRACHT 444—446.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

HET DROOMLAND ACHTER DE BERGEN (5), DOOR GILBERT FRANKAU	BLZ. 314
EEN OORD VOL SCHOONHEID (SLOT), DOOR J. M. STERCK-PROOT, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 316—319
AMSTERDAMSCH GRACHTPALEIZEN (II), DOOR J. C. WAAL, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 313 EN 318
ONTVANGEN BOEKEN	BLZ. 320
SCHNAUZERS, DOOR I. JOH. W. DE VRIES, GEÏLL.	BLZ. 320—323
OUDE DRENTSCHE GEBRUIKEN, DOOR H. HOVING	BLZ. 322
HOEVEN EN KLAUWEN, DOOR G. D. ROBERTS (6)	„ 323
POORTJE TEGENOVER HET BLOKSHOFJE TE HAARLEM, ILLUSTRATIE	„ 324
BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.	

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie" of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten". Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

De uitgevers verzoeken beleefdijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van ene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven, wat ze voorstellen.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

Het droomland achter de bergen.

Naar het Amerikaansch

5) door GILBERT FRANKAU.

„M EN moet zich vertoonen," verklaarde De Gys. „Gij zijt mijn oude vrienden; wij hebben elkaar toevallig in Singapore ontmoet; ge hebt gewenscht Saïgon te zien; ik bood aan met u terug te keeren; daarna gaan wij naar Europa. Begrepen?" „Volkomen," zei Dicky lachend. „Maar dezen keer viel de dokter hem in de rede. „Je moest de heele zaak niet als een grap beschouwen, Lange." „Welnu, is het dan geen grap?" antwoordde Dicky. „Ik wed, dat wij niet verder komen dan deze zeer beschaafde stad." „Zij kwamen zwigend in het licht van de Rue Catinat; Phu-nan wachtte. De Gys gaf hem de teugels en keek ernaar hoe hij de ponnies wegleidde. „Nu zullen wij dineeren," sprak De Gys. „Gij kunt u verkleeden als gij wilt, maar dwingt mij niet mij in rok te steken. Ik zal mij in je kamer wasschen, vriend Smith." „De Franschman volgde Dicky naar boven, bleef zeer stil zitten terwijl See-Sim het bad gereed maakte, een ander zijden pak klaar legde, warm water in het glas voor de mondspoeling deed en sokhouders aan schoone sokken bevestigde. Toen Dicky zijn toilet had voltooid, ging hij op de sofa liggen, stak een sigaret op en zei langzaam: „En wanneer gaan wij naar Moeder Mathurin?" „Vanavond." „Alle drie?" „Nee, wij moeten den dokter overhalen thuis te blijven." „Hij zal daar geen lust in hebben." „Hij moet er lust in hebben," zei De Gys driftig. „En wat nu mijn plan betreft: om tien uur zal een huur-auto op ons wachten. Wij rijden rechtstreeks naar het café. De kans is groot dat het bijna leeg zal zijn — in welk geval wij de oude vrouw dadelijk te pakken nemen. Anderzijds, als er menschen zijn — menschen, die mij kennen — dan ben jij, als vreemdeling in Saïgon, het excuus voor mijn aanwezigheid. Dan wachten wij; wij koopen champagne voor de „dochter-

tjes". Later, als alles rustig is — „Waarde vriend," viel Dicky hem in de rede, „wat bedoel je eigenlijk met „de oude vrouw te pakken nemen?" „Peinzend streek de Franschvrouw te pakken nemen?" „Ik vrees," zei hij ten slotte, „dat je als Engelschman de rijzweep ietwat ruw zult vinden." „Zeer zeker, De Gys." „Aha, dat dacht ik wel. En dit?" „Hij haalde een platte revolver uit zijn broekzak; zag den afkeurenden blik van den „Lange" en borg het wapen weer weg. „Best — dan zullen wij het met diplomatie probeeren." „Nadat het diner was afgeloopen bleven de drie vrienden kijken naar Saïgons avondwandelaars. Het opera-seizoen was afgelopen, de avond was te heet voor de cinema; het leek wel alsof de heele bevolking bijeen was gekomen onder het felle licht van den boulevard. Bijna al de Europeanen groetten De Gys; een of twee bleven staan om hem de hand te drukken over de leuning heen, die het restaurant scheidde van de straat. Zij werden voorgesteld aan „mon ami, le colonel Smith de l'armée anglaise et Monsieur le Docteur Beamish". „Eensklaps haalde De Gys zijn horloge te voorschijn, betaalde de rekening, stond op, stak den dokter de hand toe en wenkte Dicky hem te volgen. Hij ging door de achterzijde van het restaurant naar het hotel. De auto reed de Rue Catinat uit, sloeg rechts af door een eenzame straat met groote, steenen gebouwen, reed steeds sneller, ging een langen weg over, waar witte, houten villa's verschenen en verdwenen tusschen palmen en nibiscus; gleed vijf minuten met razende vlugheid door een streek zonder huizen en bleef na luid knarsen van de rem stilstaan voor een hek tusschen hooge heggen van bamboe. „Wacht!" beval De Gys. „Oui, capitaine." „De Annamitische chauffeur zette zijn motor af, leunde voorover tegen het stuur en was in slaap bijna vóór zijn twee passagiers het hekje hadden geopend. De Gys ging door een klein, onverzorgd laantje, aan het eind waarvan Dicky vaag den omtrek zag van een lange bungalow met een dak van palmladeren, zes voet boven den grond gebouwd op vier houten palen. Van de voorzijde van het huis kwamen ruwe geluiden van een gramfoon en meisjesstemmen. „Zij liepen het kleine, houten trapje op naar een breede veranda, rooskleurig verlicht door twee hangende, electrische lampen. Op een wankelend bamboe-tafeltje stond de gramfoon, waarvan zij de muziek al in den tuin hadden gehoord; eroverheen gebogen stond een meisje, dat opkeek bij het geluid van hun komst. Zij liet de machine stilstaan en kwam op hen toe met kleine, aanhalige stapjes. Zij was gekleed in een korte loshangende jurk van vuil groen satijn, met munten aan den zoom versierd en laag uitgesneden borst; rood zijden kousen, aan de knie gestopt, lieten broodmagere beenen zien, eindigend in een paar vettige *peau de suède* dansschoentjes. Haar donker haar viel los over haar magere schouders; uit haar verschrompeld, gepoederd gezicht, keken zwarte oogen de bezoekers onverschillig aan. „Bier, heeren?" „Alsjeblieft, kleine." „De Gys rukte een rieten leuningstoel naar zich toe en haalde een pakje sigaretten uit zijn zak. Het meisje verdween door de rieten gordijnen in een binnenkamer, kwam bijna dadelijk terug met glazen en flesschen op een metalen blad. Een tweede meisje, precies zoo gekleed, maar blond en ongelooflijk dik, vergezelde haar. „Ik ben Lizette," zei het blonde meisje tot den Honorable Dicky. „Verrukt kennis met u te maken, mademoiselle." „De „Lange" haalde een stoel, waarin mademoiselle Lizette zwaar neerviel. „Dank u. Het is warm vanavond, monsieur." „Ja, mademoiselle, het is heel warm." „Intusschen bekeek het donkere meisje terwijl zij het bier inschonk, De Gijs met groote belangstelling. „Dit is niet uw eerste bezoek bij Moeder Mathurin," sprak zij ten slotte, met het glas in de hand neervallend op het voetstuk van zijn ruststoel. „U bent hier ongeveer zes weken geleden geweest, even voor..." zij zweeg plotseling. „Even voor wat?" vroeg De Gys, het lauwe bier opslurpend. „O, niets — d.w.z. de Moeder — ik bedoel —" „Praat niet zooveel," viel Lizette haar in de rede. „Dat meisje is zoo praatziek," verklaarde zij Dicky. „Altijd kletsen! Ik — ik klets nooit. Ik ben bescheiden — O, heel stilzwijgend." „Het gesprek wilde niet vlotten. Het dansje voor. „Nee," zei de Gys. „Wij zijn hier niet gekomen heeft zooveel van de moeder gehoord, dat hij heel graag daalde zijn stem veelbeteekenend — een pijp rooken met de Moeder, misschien wat koopen van de uitstekende *tabak*,

waarvoor zij zoo beroemd is. „Ik zal zien of zij wakker is.”

☞ Lizette heesch zich op uit haar stoel en waggelde door de rieten portière heen. Het donkere meisje sprak tot Dicky: „Het spijt mij, dat u de tabak van de Moeder rookt. Ze is heel slecht voor de gezondheid — nietwaar?”

☞ Dicky begreep haar niet en kon niet veel antwoorden en het meisje babbelde voort. „Ik voor mij houd niet van opium, die maakt mij misselijk. Een beetje cocaïne nu en dan in het warme weer — dat is goed; het verkoelt het bloed, maar het zwarte goedje — dat verkoelt het bloed te veel.”

☞ De Gys, half verborgen achter den rug van het meisje, hield waarschuwend een vinger omhoog, uit vrees dat zijn vriend zou tegenspreken. „Rookten veel Engelschen — u bent een Engelschman, nietwaar? — opium? Ik dacht, dat het verboden was. Hier is het alleen maar verboden voor de Fransche officieren, en daarom heeft de Moeder —”

☞ Maar Lizette's terugkomst maakte een eind aan die confidenties. „De Moeder wil u ontvangen als u wil,” verklaarde zij. ☞ Zij volgden haar dikken rug door het rieten gordijn, liepen een slordige eetkamer door, een gang met matten bedekt. Lizette klopte opeen deur. „*Entrez!*” riep een schrille stem. ☞ De Gys opende de deur en de twee mannen kwamen in de tegenwoordigheid van Mère Mathurin. Zij lag languit op een rieten divan, bedekt met vuile zijden kussens; een vormeloos schepsel in gewatteerde kimono, met gele, bloote voeten, slordige, grijze krullen over een achteruit wijkend voorhoofd. Een platte neus en spleetogen deden haar kennen als een *métisse* of halfbloed. De handen waarmee zij haar bezoekers wenkte plaats te nemen, waren als klauwen, maar niet vuil; de kin was puntig, de hals afschuwelijk gezwollen; de lippen waren rood geverfd boven zwarte, verrotte tanden. Boven haar hoofd hing een Chineesche lamp, die het kaal gemeubelde, met paarlemoer ingelegde vertrek zwak verlichtte. Naast haar divan stond een laag tafeltje van gebarsten rood lak, nog bedekt met de resten van een maaltijd. ☞ De hitte van de kamer was verstikkend. Niettemin sloot De Gys de deur vóór hij op een der door Moeder Mathurin aangewezen stoelen plaats nam. Terwijl hij dit deed hoorde Dicky hoe De Gys den sleutel omdraaide en uit het slot nam. „Verduivelde kerel!” dacht Dicky. „Is dat zijn idee van diplomatie? Ik wou dat ik niet was mee gegaan. Ik wou —”

„En wat verlang je van mij, De Gys?” vroeg de heks op den divan. „*De l'opium?* Je weet heel goed, dat ik geen opium heb voor officieren! Een „dochtertje?” Je hebt twee van mijn dochtertjes buiten gezien. Zijn zij niet mooi genoeg voor je?”

☞ Dicky, die reeds zat te zweeten in zijn schoon zijden jasje, voelde vijandschap in de kijvende stem. Maar de Franschman antwoordde lachend: „*Ma mère*, jij en ik kennen elkaar al meer dan twintig jaar. Ik herinner je mij toen je nog jong en mooi was.”

„Geen complimenten,” gromde de heks, „en alsjeblieft geen beledigingen! Ik was een oude vrouw toen jij voor het eerst in Cochín China kwam en ik was nooit mooi — alleen maar slim. Ik ben nog slim, De Gys. Wat verlang je?”

„Inlichtingen, moeder, slechts een kleine inlichting.”

☞ Hier sleurde Moeder Mathurin zich half overeind in de kussens. „Inlichtingen?” De gele voeten gleden van den divan en werden in een paar versleten sandalen gestoken. „Inlichtingen! Ben je benoemd tot Commissaris van politie, commandant?”

„De informatie, die ik wensch,” vervolgde De Gys kalmjes, „heeft niets te maken met de politie — tot nogtoe.”

☞ De heks lachte hem in het gezicht uit. „Als je probeert mij bang te maken, De Gys, moet je een andere manier gebruiken. De politie — zooals je wel moest weten, is mijn allerbeste vriend. De politie schat de uitstekende tabak van Moeder Mathurin zeer hoog.”

„Dat weet niemand beter dan ik. En ik probeer ook niet je bang te maken. Niettemin zijn er enkele voorschriften waaraan zelfs Moeder Mathurin zich niet kan onttrekken. En een van die voorschriften dwingt u — als ik mij het wetboek van strafrecht goed herinner — de „dochtertjes” te laten inschrijven. Is dat niet zoo, Moeder?”

☞ Hij zweeg en toen hij geen antwoord kreeg, vervolgde hij: „En stel nu eens — let wel, ik veronderstel slechts — dat er — laten wij zeggen zes weken geleden — een oningeschreven vrouw in uw huis is geweest — stel nu eens dat dit feit den gouverneur ter oore is gekomen.”

☞ Dicky, die naar het gezicht van de heks keek, zag het onder de poeder verbleeken. „En stel eens dat ik, je oude vriend, hierheen was gestuurd om een onderzoek in te stellen, zou je ontkennen?”

„Ja”, viel de heks hem in de rede, „ik zou zeer zeker ontkennen.”

☞ Plotseling begripen deed de bleekheid

uit haar gezicht verdwijnen. „Als je gestuurd was door den gouverneur zou ik zeer zeker ontkennen. Maar je bent niet gestuurd door den gouverneur — je komt voor jezelf, evenals je ongeveer zes weken geleden hier bent gekomen.”

„Dan beginnen wij elkaar te begrijpen.” De Gys sloeg zijn beenen over elkaar, haalde het pakje sigaretten uit zijn zak, bood de oude vrouw een aan. „Dank je, ik rook dien rommel niet. En nu wij elkaar beginnen te begrijpen, ben ik het en niet jij, die inlichtingen verlangt.”

☞ Een magere klauw werd beschuldigend vooruitgestoken. „Jij was het die het meisje hebt meegenomen, De Gys. Wat heb je met haar gedaan?”

☞ De Franschman fronste zijn voorhoofd. „Je bewijs, moeder?”

„Bewijs! Bewijs! Is je aanwezigheid van avond hier geen bewijs genoeg?”

☞ Woede overwon voorzichtigheid, de stem werd schrill en luid. „Wat heb je met haar gedaan, De Gys? Waar is zij? Ik moet haar terughebben — begrijp je — ik moet haar terug hebben.”

„Houd je mond, vrouw.”

„Ik wil mijn mond niet houden. Je bent een dief, een roover. Vertel mij waar zij is, of ik roep de bedienden; ik zal je het huis uit laten gooien!”

☞ De roodbruine oogen van De Gys begonnen gevaarlijk te glinsteren. Hij stond op en legde een hand op den arm van de vrouw. „Ouwe koe, wat belet mij jou en je bedienden te vermoorden?”

„Ben ik een ouwe koe? Zoo, een ouwe koe! Maak dat je mijn huis uit komt!”

Als antwoord haalde De Gys den sleutel van de deur uit zijn zak en zwaaide hem voor haar gezicht heen en weer. „Noch ik, noch mijn vriend verlaten deze kamer voor je ons hebt verteld wat wij willen weten.”

„Ba! Ik ben niet bang voor jou, logge olifant en ook niet voor jou —”

☞ Zij keerde zich plotseling naar den „Lange”. „Waarom ben je met hem hier gekomen, met dien handelaar in blanke slavinnen, dien koppelaar?”

„Handelaar in blanke slavinnen! Koppelaar! Zoo durf jij mij noemen. *Jij!*”

☞ De Gys greep de vrouw bij beide schouders en een oogenblik geloofde Dicky dat de Franschman al den adem uit haar lijf zou schudden. „Genoeg van dien onzin. Genoeg, begrepen?”

Hij wierp haar achterover op den divan, waar zij hijgend bleef liggen. ☞ „Voorzichtig, vriend”, zei de „Lange”, die nog steeds bleef zitten. „Voorzichtig, voorzichtig. Je kent die ouwe zeug niet. Maar ik — ik ken haar.”

☞ Een reusachtige vuist werd dreigend boven de inengedoken gestalte opgeheven. „En zij kent mij, nietwaar, heks? En nu een rechtstreeksch antwoord op een rechtstreeksche vraag. Wie heeft het meisje Mélie hier gebracht?”

„Een Chinees,” stamelde Moeder Mathurin. „Dat is een leugen.”

„Het is het eenige antwoord, dat ik je zal geven.”

„Zijn naam?”

„Ik weiger...”

☞ Zij gleed eensklaps van den divan en rende naar de deur. De Gys greep haar bij de kimono, sleepte haar achteruit, drukte haar tegen zich aan, hijgend en vechtend. „Je *zult* het vertellen!”

„Nooit!”

☞ De heks rukte zich los. „Nooit! Nooit! Nooit!”

Zij waggelde terug naar den divan, liet zich zwaar neervallen. Alle vechtlust was uit haar lichaam verdwenen, maar niet uit haar hersens. „Nooit!” herhaalde zij. ☞ „De zweep!” zei de Gys woedend. „Ik zei je wel dat wij de zweep noodig zouden hebben.”

„Ik geloof het niet,” zei de „Lange”, kalm van zijn stoel opstaande. „Madame,” zei hij beleefd, „u hebt zooeven gezegd dat u een verstandige vrouw zijt. Ik aanvaard uw meening omtrent uzelf, madame, en vermoed dat u de waarde van geld niet onderschat.”

„Zou je haar willen betalen?” begon De Gys. Dicky legde zijn hand op den arm van zijn vriend. „Wees stil,” fluisterde hij, en luid voegde hij erbij: „Madame, welchen prijs vraagt ge voor deze inlichting?”

„Ik verkoop mijn vrienden niet.”

„Is hij een vriend van u, die — Chinees?”

„Het is mogelijk.”

☞ De spleetogen keken onderzoekend naar den tegenstander, terwijl deze een portefeuille uit zijn jaszak haalde. „Zullen wij zeggen: een vriend, dien u op prijs stelt? Op hoe hoogen prijs, madame?”

☞ De gestalte op den divan ging recht overeind zitten. „Hooger dan u kunt betalen, kapitein.”

„Dat is ook mogelijk, madame.”

☞ De „Lange,” die innerlijk zijn dwaasheid bespotten, haalde een biljet van 500 piaster uit zijn portefeuille en hield het kalm tusschen vinger en duim. „500 louis.”

Stilte op den divan. „Verduiveld”, dacht Dicky, „er moet meer achter zitten dan ik verwachtte.”

„Nog 100 louis.”

Een tweede biljet werd bij het eerste gevoegd. Nog sprak de heks geen woord. „Madame, ik wensch u geluk met uw vriendentrouw.”

De twee biljetten en de portefeuille werden in den zak gestoken. „Goeden avond, madame.”

(Wordt vervolgd).

HET MENANGKABAUSCH HUIS, VERBLIJFPLAATS VAN HERTEN EN ANTILOPEN.

EEN OORD VOL SCHOONHEID.

(Slot).

ALTIJD, dus ook in Artis, is voor schoonheidsgenie-tingen fantasie een hoofdvereischte. Zoo suggereeren ook de giraffen met hun mooie huid als vol zonneplekken van zelf ons de visie van lichte zondoorstraalde steppenboomen, waaronder ze omhoogreikend staande, geheel één worden met de schoonheid van een dergelijk Afrikaansch landschap. ☼ Maar voor de velen die meer gemakkelijker aansprekend romantisch schoon verkiezen, zijn er andere hoogtepunten; zooals het nieuwe hoefdierenhuis en de uilenruïne. ☼ Midden in een bijzonder mooie boompartij staat het Indische huis met rondom de boxen voor de kleinere hoefdieren, in de schilderachtige kleuren en de mooi oplopende lijnen van den Minangkabauschen stijl. Dat die zebra's en vooral de gazellen zoo mooi waren, zoo rank, zoo fier de fijne koppen gedragen werden, vooral zoo mooi de huidtinten, hadden we in de vroegere saaie boxen nooit opgemerkt. In bouw en kleur vormt dit Indische huis een echt flatteuzen achtergrond voor de fijnegebouwde dieren. In de lente wordt het spel van licht en donker der zebra-huiden als het ware herhaald en voortgezet door het lichte groen der jonge blaadjes tegen de donkere takken van de boomen er om heen, die het fijne huis zetten in een haast feeëricke belichting. En toch, hoeveel N.-Hollanders (om van de bewoners van verder verwijderde provincies niet eens te spreken) hebben die mooie Artisaanwinst van 1920 nog altijd niet gezien, vinden een tocht erheen alleen iets voor kinderen. ☼ Maar een romantisch stukje Artis bij uitstek is de nieuwe uilenburcht; een met verfijnden smaak opgetrokken steenruïne met in nissen en reten veel ruimte voor uilenwoningen en nesten. Zoo plechtig roerloos, zoo decoratief sierlijk vullen de stille uilenfiguren die hoeken en richels, sommigen door hun schutkleuren als één geworden met de grauwe, steenstukken, alleen maar te zien voor wie weet te kijken; maar anderen juist prachtig uitkomend tegen de roode nisjes, hier en daar in de muren aangebracht. Aan de achterzijde staat de voet van de muurruïne in het water en waterplanten en watervogels vormen daarin als de zonnige bewegelijke keerzijde van de geheimzinnige stemming bij de uilennesten. Daar moet ge eens zoeken naar de drie geheimzinnige Roer-

dompen, die er zich bij uw nadering terstond onherkenbaar maken. Aan vogelveeren is er in Artis trouwens een overrijke weelde van kleuren te genieten, met wonderschoone overgangen van de felste tot de teerste tinten, voor wie althans vogelveeren ook... zonder een hoed eronder waardeert. Er zijn vogels die den regenboog naar de kroon steken, die de helle tropische kleuren dragen tot in den binnenkant van hun snavel. Bij het vliegen en zwenken, het vleugelgeklapper en -gestrek glanzen door sommige voliëres als groote facetten van lazuur, smaragd en robijn. Op een afstand gezien wordt het als een bewegen van louter kleuren. Een waas van donkerpaarsblauw gaat door de voliëres der kroonduiven en purperkoeten en wij danken het den smaak van de leiders van Artis dat ook hier weer de kleuren zoo verfijnd mooi bijeen zijn gevoegd. De kleurenpracht bij de tegenwoordige fazanterie is bij de altijd groen blijvende buxuslijsten er om heen het mooist in Maart en April, den paartijd. Als bijzonder sierlijke bruiloftsgasten zijn de velerlei goudfazanten maar ook het veel stemmiger kleurgamma van de zilverfazanten is dan op zijn mooist, en het scherpst dan ook de tekening op de prachtige staartveeren van den Argosfazant. Als vogelmannequins trots op hun kleed loopen ze alle te pronken onder het scherpe zonnelicht. De kroon spant iets verderop de pronkende witte pauw met als een wijd uitstaande kantsluier gespannen om het ranke lijf. Heel mooi is ook de verzameling van kraanvogels in Artis en eenzelfde eigenaardig bekoorende elegantie als de dieren, heeft in bouw en beplanting het laantje, waaraan zij huizen: voor die vorstelijke dieren als een stukje paleistuin, dat bij het oude Trianon passen zou. Ook onder de kleine vreemde vogeltjes zijn er vele met een prachtig kleurenpalet, waarmede onder de inlandsche vogeltjes alleen het stralende blauw van het ijsvogeltje op één lijn staat. De liefhebbers van onze inlandsche vederde vrienden nergens mooier dan thans in Artis hun gekrachte kleuren van de papegaaien maken in het vogelhuis de fijne kleurschakeeringen van onze eigen vogels een verfijnden indruk. Ze komen tegenwoordig allen zoo onbevangen en vrij van vrees vlak bij je zitten op de voederbakken in de

DE UILENBOUWVAL MET DE SLOTGRACHT.

binnenhokken, dat je echt rustig het schoone en eigenaardige van bouw en tint, van loop en vlucht van al die trippelende, springende en vliegende veerenbundeltjes kunt bekijken. Als voor een kijkglas komt er in het voorjaar de spreek met zijn mooie lentekleurenpracht, gluren je de warme sprekende oogen aan van het nachtegaaltje, als een verklaring van den vurigen zang van dit grauwe, kleine vogeltje. ☼ Vooral in de vogelwereld geeft in Artis elk seizoen weer ander leven en andere tinten. In de lente draagt alles er het bruiloftskleed en nooit is de eendenvijver mooier en bewegelijker. Voor de vogels komen alle zomerbezoekers van Artis eigenlijk te laat. Het vogelpoeltje met zijn Dotterbloemen, riet en vogels, doet in de lente soms aan als een levend geworden Japansch scherm. In den voorzomer vindt je overal de grappige grutto's, tureluurs en de sierlijke kieviten wroeten en pikken. Zie daar het jonge kemphaantje, zelf nauw fatsoenlijk in de veeren, al het vechterige springen van zijn vader nadoen, zooals aan de slotgracht der ruïne in den nazomer de zelf nog niet heelemaal volwassen waterhoentjes uit het eerste broed ijverig pa en ma meehelpen bij de verzorging van de nog ruige jonkies van het tweede broed. Vele dergelijke staaltjes van Artisjeugd zijn door Portielje en Abramsz vastgelegd in hun „Artisboek”, een echt standaardboek van onzen dierentuin. In de herfst treft je het meest de kleurovergangen der soorten: dan is soms de eene helft van de grutto's in het vogelpoeltje al in het dofbruine winterpak en de andere nog in het felle zomeroranje. Overal waar je vogels in Artis vindt, loont het stil te staan. Hoe fier kan bijvoorbeeld de groote grijze struis zitten te broeden, meer dan 40 dagen aan één stuk. Uit de verte schijnen haar veeren één met het steppenkleurige veld, maar de houding van haar nek is nooit mooier dan wanneer ze zoo broedend onraad meent te speuren. ☼ Hoe sierlijk deinen de vogels in den zwanenvijver in dat deel van Artis, dat vroeger een stuk was van de Nieuwe Prinsengracht. 's Winters komt de kleurenpracht dier waterbewoners nog het meeste tot haar recht als al dat teekenachtige schoon van vorm en kleur oplicht uit het donkere water. Het meest treft het als

je er van uit de Kerklaan door de kale takken op eens een blik op krijgt, zooals voor ons door grofheden vertroebeld menschenoog altijd een sterke tegenstelling noodig is om onze aandacht te boeien. ☼ Ten slotte de roofvogels. Als dierentuinbewoners konden ze beter hoofdvogels genoemd worden; want aan imponeerende schoonheid overtreffen ze alle andere vogels. Er is in hun bouw een zeldzaam mooie concentratie van kracht. Geen wonder dat de heraldiek zich bij voorkeur van deze vogels meester maakte en van elk onderdeel van hun vormen vooral de kracht uitwerkte. Kracht teekenen kop en snavel, romp, pooten en klauwen zelfs in volkomen ruststand; maar kom eens voor de roofvogels te staan na een regenbui. Op de hoogste takken van hun stronken zoeken ze zich dan het zonnigste zitje uit en spreiden daar minuten lang hun vleugels ten volle uit en nooit krijgt men sterker indruk van de macht van de vlucht, dan wanneer de arenden zoo hun vleugels, als twee zwak gebogen veeren schermen, strak opgezet houden en dit grandiose silhouet zich afteekent tegen het zonlicht. Dan begrijpen we het ontzagwekkende van den zeearend, die zijn vliegoperaties uitvoert over de golven en van den bergarend als we hem met den kijker heel in de verte van uit zijn breede horsten op onbereikbare berghoeken scherp zien scheren over de gemzenweiden. Iets onheilspellend tragisch is er in het uiterlijk der gieren en indrukwekkend werkt de blik van de groote harpij met haar uilachtige groote oogen onder haar strakopstaande ooren en kuif. Hoe vaak hebben ook niet juist de roofvogels beeldhouwers geïnspireerd; maar als wij leeken ook keken naar de dieren met eenzelfde blik als waarmee we een kunstvoorwerp bekijken, dan zouden velen van ons verbaasd staan over den rijkdom van schoonheidsgenot ook voor hen in Artis. ☼ De vreemden, die er komen, roemen naast de liefdevolle zorg voor de dieren vooral de schoone schikking, de passende achtergronden van den Amsterdamschen dierentuin. Hoe goed gezien is het ook, het rosarium in te richten vlak voor het vogelhuis als een tweeledig hoogtepunt van poëtisch zomerschoon, en van de binnengalerij uit, over de zonnige vogeltuintjes, is het uit-

zicht op de rozen verrassend mooi. . . . En ieder jaar weten de leiders door verfijningen in den goeden zin de schoonheid van geheel en onderdeelen te verhoogen. Door Artis maar uit den sleur te blijven beschouwen als een spel voor kinderen, waar de volwassenen uitgegroeid zijn, waar zelfs grootere kinderen onze verveling overerven, berooven we onszelf van veel genot en aan de leiders van Artis onthouden wij met onze waardeering de aanmoediging die zij zoozeer verdienen. ☞ Wie eens goed Artis gezien heeft, is zeker er weer te komen, en dit vooral vragen de beheerders: het aantal vrienden van Artis te zien toenemen. Terecht plaatste Portielje als motto voor het Artisboek het versje van Gezelle:

'k Heb menig uur bij u
Gesleten en genoten
En nimmer heeft een uur met u
M'een enklen keer verdrotten.

☞ D. Willink beschreef in de 18e eeuw de Nieuwe Plantaadje hoogdravend als het Amsterdamsche Tempe, maar thans kunnen wij zonder een zweem van hoogdravendheid zeggen, dat daar in alle seizoenen een tuin vol levende schoonheid bijeen te vinden is, een steeds wisselende tentoonstelling niet slechts voor natuurvrienden maar voor ieder die gevoel heeft voor die schoonheid in de natuur, die ten allen tijde de leidster was voor de kunst in Natura Artis Magistra.

Heemstede.

J. M. STERCK—PROOT.

Amsterdamsche Grachtpaleizen.

II. HET HUIS KEIZERSGRACHT 444—446.

DE beide perceelen, staande op de Westzijde der Keizersgracht, beneoorden het Molenpad (welke met erven en achterbouw uitkomen aan de Klaverbladgang, en daardoor een verbinding bezitten met de Prinsengracht) thans in gebruik door de Openbare Leeszaal en Bibliotheek, zijn gebouwen, waaraan al dikwijls verbouwingen en uitbreidingen hebben plaats gehad. ☞ Zij zijn allengs gekomen in een toestand, waaruit men het verleden nauwelijks meer herkent. De zalen, waarin de Leeszaal gevestigd is, verkeerden in nieuwerwetschen toestand; ook is een nieuw groot trappenhuis aanwezig — in den voormaligen tuin staat een nieuw gebouw voor de boekerij; een conciergewoning links en een tuinhuis achteraan getuigen nog van oudere toestanden — de bakstenen achtergevel der beide perceelen, onder één daklijst staande in één recht muurvlak, wijst op een verbouwing tengevolge waarvan de bovenste verdieping eerder en later gerezen is enz. ☞ Verder bespeurt men veranderingen aan de voorgevels der beide perceelen op de Keizersgracht, waaraan ook niet alles bij het oude gebleven is. Wij zullen daarom, in het kort, de omstandigheden, waarin dat complex verkeerd heeft, even nagaan. Moeilijk valt daarbij de historie van perceel, genummerd 446, oorspronkelijk een alleenstaand, dubbel heerenhuis, tesccheiden van het er naast gelegen pand 444, een enkel heerenhuis. ☞ In de 17e eeuw, toen de stad het bouwen van deftige huizen langs Heeren- en Keizersgrachten aanmoedigde, stond in plaats van het woonhuis 444 een perceel, dat in 1687 het eigendom was van Suzanna Wulle. Ten Zuiden grensde eraan een suikerpakhuis of suikerbakkerij „De drij Suyckerbrooden”, waarnaast een woonhuis, dat met dit pakhuis na 1665 op deze erven geplaatst was door den suikerraffinadeur Paulus Pelt Abrahamsz. 1) De plaats der beide laatstgenoemde perceelen wordt thans ingenomen door het tegenwoordige No. 446. ☞ De drie perceelen werden in 1719 en 1720 het eigendom van Mr. Theodorus Huyghens, Heer van Honkoop en Opvoorts. De laatstgenoemde twee perceelen liet hij vertimmeren en van één gevel van benthheimer steen met hardsteen onderpui en een fraaie kroonlijst voorzien,

terwijl het perceel ten Noorden ervan, waarom dit woonhuis aan de achterzijde doorliep, tot stal werd ingericht. In het groote woonhuis, waarvan wij thans den gevel nog kennen, had Mr. Huygens, advocaat en bankier van beroep, óók zijn kantoor gevestigd. ☞ Tot den dood van Mr. Huygens, in 1740, is dit zoo gebleven. In 1745 verkocht zijne weduwe, Vrouwe Agneta Chitty, huis en stal aan Mattheus Lestevenon, Heer van Berckenrode en Stryen, die, in 1749 benoemd door de Staten Generaal tot gezant aan het Fransche hof, weinig gelegenheid had om meer naar zijne bezitting om te zien. ☞ De stal ten Noorden van het woonhuis verdween zoodra Thomas Hope, die het huis eerst wilde huren van Lestevenon, doch eindigde met het te koopen, in 1758 heer en meester der perceelen werd. Hij liet dien stal verbouwen tot een zijvleugel van het woonhuis, en daarvoor een gevel plaatsen, welke architectonisch bij den gevel van het woonhuisernaast aansloot. Deze gevel is thans, naast perceel 446, nog aanwezig. Verder werd in deze tuin achter het huis een gebouw geplaatst, dat als kantoorgebouw der firma Hope en Co., waarvan de eigenaar mede directeur was, werd ingericht, terwijl verder nog perceelen in de Calvaarsgang 2) en langs de Prinsengracht werden aangekocht ten behoeve der zaken, door de firma Hope en Co. gedreven. Een dier perceelen werd tot een stal voor privé-gebruik afgezonderd. De overige achtergebouwen werden tot pakhuisruimten en stalling van paarden en wagens voor Hope en Co. verbouwd en ingericht. Door een poort in de Calvaarsgang reden de wagens met goederen, welke per scheepsgelegenheid via de Prinsengracht werden aan- en afgevoerd, het binnenplein op en af, waarin de tuin herschapen was. De firma Hope en Co. welke in 1763 werd opgericht en waarin de oudere firma Thomas en Adriaan Hope toen werd omgezet, was niet alleen een bankiershuis. Zij was uit den warenhandel en de reederij opgekomen — en daarvan droeg de achterzijde van de beide perceelen op de Keizersgracht de duidelijke sporen. ☞ Onder de Hope's hebben de perceelen 444—446 op de Keizersgracht hun grootste uitbreiding bereikt, zelfs werd het perceel, dat er ten Zuiden op die gracht aan grensde, nog hun eigendom. ☞

EEN OORD VOL SCHOONHEID.
SHETLANDSCHE PONIES.

De sterfgevallen en verdere gebeurtenissen in de familie Hope leidden er toe, dat de beide perceelen aan de Keizersgracht, welker geschiedenis wij tot hiertoe hebben nagegaan, met daarachter staand gebouw, stal, koetshuis en erven op de Prinsengracht uitkomende, in 1821 overgingen in handen van den bekenden koopman en bankier Adriaan van der Hoop. Deze liet de perceelen bij zijn dood in 1854 oogenschijnlijk met weinig verandering achter. Hij vermaakte een aanzienlijke collectie schilderijen aan de stad, welke deze later geplaatst heeft in het Rijks-Museum (Kabinet van der Hoop), en eerst was ondergebracht in het voormalige Museum van der Hoop in de Oude Mannenhuispoort. ☞ Tot haar dood in 1880 was daarna de Weduwe A. van der Hoop, geboren Diewke Fontein, door aankoop eigenaresse der nalatenschap. Dan worden de perceelen 444 en 446 afzonderlijk verkocht. Perceel 446 aan den achterkant voorzien van een groote bloemenserre en veranda's met bovenwoning, komt in handen van de Vrijmetselaarsloge „Willem Frederik”, welke in 1884 den linkervleugel verkoopt aan den agent der Imperial Continental Gas-association uit Londen, die concessie verwierf tot het exploiteeren van een gasbedrijf te Amsterdam. De rechtervleugel werd reeds in 1882 van de Loge gekocht, ten

1) J. J. Reese „De Suikerhandel van Amsterdam van het begin der 17e eeuw tot 1813”, meldt, dat na 1663 geen nieuwe suikerbakkerijen meer op de Keizersgracht mochten verrijzen; er stond bovendien reeds een oude suikerbakkerij van gelijken naam op deze gracht tusschen Beeren- en Reestr.

2) Thans de Klaverbladgang genoemd. Hier hangt nog een naambord uit van hout met zwarte letters beschilderd, zeker een historische merkwaardigheid. De gang wordt in oude kwijtscheldingen ook wel Admiraliteits-hof of Steenkoopersgang genoemd.

behoefte harer meerderjarige dochter Johanna, door de weduwe J. E. Th. Schouwenburg-geboren C. E. de Marez Oyens. De exploitant van voornoemd gasbedrijf, in de geschiedenis van Amsterdam als de „Imperiale” bekend, kocht dezen rechtervleugel er evenwel in 1890 van Johanna Schouwenburg bij en zodoende werd de Imperiale dus eigenaresse van perceel 446 in zijn geheel. ☒ Het andere perceel, No. 444, ging in 1880 over aan de kleindochter van Vrouwe Dieuwke Fontein, door wie dit hetzelfde jaar nog overgedragen werd aan de Weduwe J. E. Th. Schouwenburg voornoemd, en door deze in 1890 weer verkocht aan den makelaar Lauwrens van Bakel Jr. ☒ Nu nadert het einde dezer geschiedenis—welke allengs een meer ingewikkeld verloop dreigt aan te nemen—vrij spoedig. In 1898 werd het gasbedrijf der Imperiale, over welker concessie indertijd zooveel te doen geweest is, genaast door de Gemeente, en zodoende werd deze in het zelfde jaar eigenaresse van perceel 446, met daarachter liggende erven en een perceel aan de Klaverbladsgang.

☒ In perceel 446 werd de administratie van de Gemeente gasfabriek gevestigd, doch de ruimte bleek daar weldra te klein, zoodat in 1901 de aankoop plaats had van perceel 444 uit handen van den heer van Bakel voornoemd. De beiden, door de Hope's vereenigde perceelen Keizersgracht 444—446, in 1880 gescheiden, waren zodoende weer vereenigd, en zijn, tot dusver, vereenigd gebleven onder gemeentelijk beheer. ☒ Echter werden de kantoren der Gemeente gasfabrieken daaruit in 1911 overgeplaatst naar het tegenwoordige gebouw op den Amstel, hoek Zwanenburgwal, toen zelfs de beide perceelen daarvoor niet groot genoeg bleken. Eindelijk, in 1918, trok de Openbare Leeszaal en Bibliotheek er in, na de totstandkoming eener verbouwing in overleg met den dienst der Publieke Werken. ☒ Het behoeft nauwelijks betoog, dat de vele veranderingen, welke in de beide perceelen zijn te constateeren en waarop we in den aanvang hebben gewezen, vooral geschied zijn na 1880, toen de beide perceelen werden gescheiden, en dat wel het meest ten aanzien van perceel 446, aangezien perceel 444 toch altijd nog tot 1901 een afzonderlijk, gesloten heerenhuis is gebleven, terwijl perceel 446 zijn oorspronkelijke bestemming als woonhuis reeds in 1880 verloor, toen de Loge Willem Fredrik daarin haar societeit vestigde. Deze loge heeft een vandalisme op haar geweten ten aanzien van de hooge stoep voor perceel 446, welke zij liet wegnemen om daarnaast een aparten ingang te kunnen maken voor den rechter vleugel van het gebouw, welke zij apart wenschte te kunnen verhuren of verkoopen. De ingang werd gemaakt waar zich nu het eerste kelder-raam bevindt, rechts van den oorspronkelijken ingang. De geschiedenis van dezen aparten ingang is maar een zeer kort intermezzo in die van het heele complex. De deur daarin was zóó slecht ter plaatse voegende, dat de toegang tot het huis (dat een apart huisnummer 444a verkreeg) zich midden op een trap bevond, en Mevrouw de Wed. J. E. Th. Schouwenburg die in 1882 en perceel 444 en perceel 444a bewoonde, over dat feit zich beklagde bij het gemeentebestuur, onder opmerking, dat de voorkamer (thans het inlichtingbureau der Openbare Leeszaal), welke het pronkvertrek van het huis had moeten zijn, ter wille van de voordeur geheel werd ontsierd door een vloerverhoging in den vorm van een groote houten bank vóór het raam, en daarbij verzocht om dien ingang van een diepe stoeprede te mogen voorzien, hetgeen haar ook werd toegestaan. Toen het perceel 444a in 1890 eigendom werd der Imperiale, verviel, bij het aparte huisnummer, ook deze afzonderlijke ingang. ☒ Maar het ergste was toch het verdwijnen van die hooge stoep, voor het schoon van den prachtigen gevel, dat hiermede geschon-

Foto C. Steenbergh.

EEN OORD VOL SCHOONHEID. GAZON MET RHODODENDRONS VAN HET NAAR HET AQUARIUM VOERENDE PAD.

den werd. ☒ Op de beide oudste afbeeldingen, welke van de perceelen bestaan en dateeren uit de dagen, toen men het complex het huis der Hope's noemen mocht, komt deze stoep voor als een sieraad van den gevel. De eene afbeelding, een schilderij, voorstellende de Keizersgracht noordwaarts gezien van het hoekhuis Molenpad af door Jan ten Compe, bevindt zich in het kabinet van der Hoop in het Rijks-Museum. Hierop is die stoep, links en rechts afdalende van de voordeur, en van een leuning voorzien, acht treden hoog. Daar de huizenrij aan de Westzijde der Keizersgracht in het verlengde wordt voorgesteld, zien wij den gevel van het tegenwoordige perceel 446 maar half, en van de stoep de naar ons gekeerde linkerhelft. Ook de reeds tot een zijvleugel verbouwde stal (perceel 444) is zichtbaar, en daar de schilder in 1761 overleed, en Thomas Hope het huis met den stal in 1758 kocht, moet het stuk van ten Compe dus tusschen 1758—1761 zijn geschilderd. ☒ Een betere voorstelling van beide gevels geeft eene andere 18e eeuwse afbeelding er van uit „de Huizen langs Heeren- en Keizersgracht tusschen 1768—1771 van Caspar Philips Jacobsz. welke „en face” genomen is. Hier zien wij de stoep geheel van voren, met een aparten ingang onder het bordes tot de kelderderdieping, van een leuning voorzien, en geflankeerd door twee armlantarens, prijkende aan weerszijden tusschen de muurpananten der hooge ramen van de belétage. Deze stoep hoorde geheel en al bij dien overigens zoo architectonisch-fraaien gevel. ☒ De Loge echter vroeg en verkreeg toestemming van de gemeente, die stoep door architect N. Vos in 1881 te laten wegnemen, en te vervangen door een groote, tot het straatniveau toe

Foto C. Steenbergh.

EEN OORD VOL SCHOONHEID. DE FAZANTERIE IN ARTIS.

reikende deur met een onproportioneel lang snijraam erboven, terwijl zij zelve het stempel op deze verbouwing drukte, door het symbool harer Sociëteit in den vorm van een ster op het deurkalf te plaatsen. Wij kunnen er ons nog heden van overtuigen, hoe ver de aesthetische schade reikt, welke hiermede de eenheid van den gevel aangedaan werd. ☼ De overige veranderingen zijn meerendeels van internen aard. Een trappenhuis, een wenteltrap, een vestibule, betimmeringen, vensterbanken, geheele vertrekken, omtrent welke toenmalige ligging het ons zwaar valt aan de hand der vele vernieuwingen nog een goed denkbeeld te vormen, zijn opgeofferd, sedert het perceel 446 zijn oorspronkelijke bestemming als woonhuis verloor en voor kantoordeeleinden geschikt gemaakt werd. Wij zoeken er binnen naar de vermoedelijke bestemming van nog eenige zalen en vertrekken, welke niet in de algeheele vernieuwing, vooral tengevolge van de jongste bestemming der gebouwen tot stand gebracht, hebben gedeeld. Waar zich echter de bibliotheek of kunstzaal der Hope's, eetkamers, salons of andere bijzondere vertrekken bevonden, is moeilijk meer uit te maken, vooral ook, wijl een beschrijving van dit huis in vroeger jaren ons onbekend gebleven is. Nog moeilijker valt uit te maken, wat er met het uitgesloopte geschied is en wat hierdoor voor de kunst en historie is verloren gegaan. Bij de Gemeentegasfabrieken moet nog een fraai wandtafel uit deze perceelen berusten, dat in een lijst gezet en in de directiekamer opgehangen werd. ☼ Van perceel

446 is de voor- en achterzaal op de bel-étage van de linker-vleugel nog aanwezig, waartusschen vroeger een binnenplaats lag, welke sedert overdekt en zoover verhoogd werd, dat de beide vertrekken nu met elkaar verbonden zijn. Opmerkelijk is de fraaie, beeldhouwde marmeren schoorsteenmantel in de achterzaal, met de ingebouwde hoge muurkasten aan weerskanten van den zelfden wand, met hun hoge blinde schuifdeuren, terwijl een oude schoorsteenspiegel en een dam-spiegel hier blijkbaar nog overgebleven zijn uit een ouden inventaris. ☼ Van perceel 444 is de voorkamer op de bel-étage (directiekamer der Openbare Leeszaal) nog voorzien van een goed geconserveerd, geschilderd plafond en een fraaie schoorsteen-

mantel, en boven in dit perceel is een vertrek waar ook nog een dof-groen geschilderde oude wandbetimmering gespaard bleef met een fraaie, 18e eeuwse kamerdeur. Doch dit zijn maar sporadische herinneringen, al geven zij ons nog wel eenig denkbeeld van de groote ruimten der vertrekken en het comfort, waarover de voormalige bewoners de beschikking hebben gehad. ☼ Eigenaardig is verder dat de voordeur van perceel 446 niet precies in 't midden staat voor de marmeren gang, welke zich nog bevindt tusschen de linker- en rechtervleugel van dit gebouw. In hoeverre dit een gevolg kan zijn van het feit, dat Mr. Huygens in de 18e eeuw twee bestaande perceelen door verbouwing in één voorgevel liet vereenigen, of dat zulks mogelijk later is ontstaan bij eene verbouwing, wagen wij niet te beslissen. Wel is nog aan de marmeren trap achter in deze gang op te maken, dat die trap ontstaan moet zijn tengevolge van het veranderen van het ingangs-niveau van dit perceel bij de verwijdering van de hooge stoep in 1881. ☼ Van gemeentewege vonden de beide laatste verbouwingen, resp. in 1901 en 1916 plaats. Bij de verbouwing in 1901, toen de perceelen 444 en 446 werden hereenigd, bleek o.a. een privaat van perceel 444 te zijn ingebouwd in perceel 446, dus, zooals reeds de eigenaresse der beide perceelen 444 en 444a in 1882 in haar voornoemd verzoekschrift aan B. en W. opmerkte „dat beide perceelen op allerzonderlingste wijze met elkaar waren geënclaveerd.” ☼ Wij zien uit het voorafgaande, dat de jongste lotswisselingen der beide perceelen zoo ongeveer gelijken tred houdt en met de veranderde bestemming der groote grachten sinds de laatste jaren, waarlangs de deftige

patriciërs-huizen, waarop de stad in de 17e en 18e eeuw trotsch was, werden verbouwd of gesloopt, maar zelden gerestaureerd of voor den ondergang behoed. Toch blijft de gevel van het dubbele heerenhuis 446, al is daar geen hooge stoep meer voor aanwezig, nog een uiterst fraai voorbeeld van Franschen bouwstijl uit het begin der 18e eeuw, waartegen men met genoegen opkijkt. Het is wel vreemd, dat de ontwerper ervan maar in de tweede plaats in aanmerking schijnt te komen. Zijn naam wordt in de geschiedenis boven en om de Met fijnen toets zijn versieringen aangebracht opwaarts gaan langs de beide erboven liggende vensters in luchtig lijnenspel, waarin het fries met de vaas boven de deur, de engelenfiguurtjes tusschen de middelramen der 1e en 2e verdieping mede zijn opgenomen. Symbolisch zijn blijkbaar de versieringen bedoeld boven de ramen aan weerszijden (hoorn des overvloeds, medaljon, luit en krans). Zij zijn wat onduidelijk door de donkeresteekleur, door den langdurigen aanslag van het grachtwater en verdere water- en weersinvloeden, maar verdienen het, eens opgehaald te worden. De wat lichtere steekleur van den linkerzijvleugel is ontstaan in de dagen der Imperiale, toen men meende dien gevel door wat steenverf te moeten ophalen. Rustig en harmonieus staan verder de ramen in den gevel verdeeld. Daarboven krijgen wij de beeldhouwde consoles, welke de gootlijst dragen en boven de lijst het ornamentale wapenschild (dat geen wapen draagt),

met drie urnen er open urnen op de hoeken van de kroonlijst. ☼ Aan de kroonlijst en de ramen van den er later bijgebouwden gevel van perceel 444 zijn geen versieringen te vinden. De eenige verandering, sedert aan dien gevel gekomen, is de ingang rechts, vroeger een kelderraam, welke de gemeente aangebracht heeft. Het perceel draagt het karakter van een aanbouw, waaraan minder kosten besteed werden, terwijl de gevel van perceel 446, door de afsluitende muurpenanten ter weerszijden, zijn zelfstandigheid volkomen heeft bewaard. Opmerkelijk zijn nog de kleine ruitjes gezet in de ramen van de voorgevels — hetgeen aan het oorspronkelijk karakter daarvan ten goede is gekomen. In de dagen, toen de gasfabrieken er waren gevestigd,

had men groote ramen, waarmede het 18e eeuwse karakter van de gevels niet weinig werd geschaad, hetgeen men nog zien kan uit een afbeelding van de gevels, voorkomende in „De Geschiedenis der verlichting van Amsterdam” door G. P. Zahn Jr. ☼ Tot de Hope's die in de 18e eeuw de perceelen hebben bewoond, behooren Thomas Hope, diens zoon John Hope, Heer van Nederhorst den Berg en 's Gravenambacht, en zijn neef Henri Hope. In 't begin der 19e eeuw woonde John Williams Hope er eenige jaren. Perceel 444a is o.a. nog bewoond geweest door de dames van Loon, en perceel 444 door Mr. van Tienhoven, eer deze burgemeester van Amsterdam was. Dit laatste huis werd in de 19e eeuw achtervolgens door verschillende huurders bewoond. J. C. WAAL.

SCHNAUZER MANCHESTER BLACK PRINCE.

Ontvangen boeken.

Van het uitgaven- en reclamebureau Jac. G. Lasschuit, den Haag, ontvingen wij het „Officieel zak- en adresboek van hotels en restaurants in Nederland en in Nederl. Oost-Indië,” 15e jaargang 1924, uitgegeven in opdracht van de A.N.V.V. ☼ „In welke badplaats zal ik mijn vakantie doorbrengen?” is een kostelooze uitgave van de firma van Putten & Oortmeyer te Alkmaar, samengesteld door J. W. Kockx, directeur „Mij. Noordzeepad Egmond.” ☼ De uitgever J. M. Meulenhoff zond ons: „Sierplanten voor huis en tuin” door Henriette Schildhuis. Distels, stroobloemen, siergrassen. Met 27 photo's naar de natuur. Formaat Meulenhoff-editie.

RIESENSCHNAUZER.
KAMPIOEN BRÜNHILDE VON ALT WORMS.

SCHNAUZERS.

RIESENSCHNAUZER — SCHNAUZER — DWERGSCHNAUZER.

DE Schnauzer, ook wel ruwharige Duitse pinscher of rattenvanger genaamd, is een der intelligentste honderrassen. Eigenaardig is dat hij voorkomt in de drie variëteiten, hierboven genoemd; het verschil ligt alleen in de grootte. Riesenschnauzer, schnauzer en dwergschnauzer gelijken volkomen wat type betreft op elkaar, en kenmerken zich door hun karakteristieke kop. ☼ De naam ruwharige duitse pinscher zal den leek op kynologisch gebied doen denken dat de schnauzer een ruwbehaarde pinscher is en dat is toch niet zoo. Als men den kop van een schnauzer schoor, zoodat dus de beharing wegviel, zou men zien dat tusschen beide koppen ook dan nog groot verschil bestond. Het type is niet alleen heel anders maar ook de bouw van den schedel en de vorm van den kop. ☼ Ratten en muizen zijn de groote vijanden van den schnauzer. Hij vangt ze even vlug als een kat en dankt daar dan ook zijn naam „rattenvanger” aan. Typisch is het dat deze vlugge energieke hond bij het opsporen van een rat of muis over zooveel geduld beschikt. Onvermoeid zoekt hij ze op in hunne bijna ongenaakbare gaten en holen, uren lang kan hij op den loer gaan liggen, tot hij er een te pakken kan krijgen. Dan gaat hij vliegensvlug op zijn doel af, een enkele greep, een flinke knauw en zijn vijand is er geweest. Maar die eene is hem niet genoeg, hij zoekt verder door tot hij er twee, drie en meer naar de andere wereld heeft geholpen. ☼ Wantrouwend voor vreemden, is hij gehoorzaam en lief voor eigen. Zijn opmerkzaamheid en buitengewoon scherp gehoor maken hem tot een goeden waakhond. Buitendien kan hij tegen weer en wind: zijn pels is door de eigenaardige haarkwaliteit zeer warm, van nat worden heeft hij geen last omdat het water van zijn haar afrolt. Verder beschikt hij over een groot uithoudingsvermogen en is dientengevolge uitstekend geschikt om mee uit te gaan, hetzij op de wandeling of met de fiets en ook achter paard en rijtuig. Daarbij is hij een uitstekend zwemmer, een moedige tegenstander van andere honden en een hardnekkige verdediger. Al deze kwaliteiten maken hem bij uitstek geschikt als vriend en gezellige kameraad van den mensch. ☼ Een blik op de afbeeldingen toont duidelijk dat het verschil in grootte het eenige onderscheid tusschen de drie schnauzer-variëteiten is. De raspunten van alle drie zijn dan ook gelijk

behalve de maten, welke voor alle drie verschillend zijn. ☼ Raspunten. *Kop*: stevig en langgerekt. De bovenkop tusschen de ooren, slechts matig breed. De breedte ervan mag de twee derden der lengte niet te boven gaan met vlak rimpelloos voorhoofd en flink gespierde, maar niet te sterk uitspringende wangen. *Ooren*: goed gelijk gecoupeerd, hoog aangezet en wanneer de hond opgewonden is, kaarsrecht gedragen. *Oogen*: middelgroot, donker, eirond, iets naar voren geplaatst met ruige wenkbrauwen. *Gebit*: evenals de twee deelen eener schaar dicht over elkander liggend met sterk ontwikkelde slagstanden. *Hals* niet te kort; met droge huid, de nek fors en licht gewelfd. *De voorbeenen*: (boven en onderarm) hoe men ze ook moge zien, steeds kaarsrecht, zonder enige afwijking. *De achterbeenen*: (boven en onderschenkel) tot aan de knie bijna kaarsrecht. Van de knie tot aan het spronggewricht ongeveer gelijklopend met de verlenging der bovenste halslijn; van het spronggewricht tot den grond kaarsrecht. *Voorborst*, matig breed, met zichtbaar krachtig borstbeen, diepe borst. Ribbenkas licht gewelfd. Rug stevig en recht, met goed ontwikkelde sterke lendenen. De rug bijna even lang als de schouders hoog zijn; een vierkante hond dus. De buik naar achteren goed opgetrokken. *Staart* goed aangezet, hoog gedragen en ingekort tot op drie, vier wervels. *Pooten*, kort en dik met gesloten gewelfde teenen (z.g. katvoeten) donkere nagels en harde voetzolen. *Beharing*, dicht hard en dradig, op den rug tegen den draad bekeken eenigszins opstaand, aan ooren, kop, beenen en pooten korter. *Kleur*. Alle peper- en zoutkleur gespikkelde of mengsel daarvan, benevens zuiver zwart. *Schouderhoogte*. Schnauzers ongeveer 40c. M. maar niet hoger dan 50 c.M. Riesenschnauzers boven de 50 c.M. Dwergschnauzers niet hoger dan 25 c.M. ☼ *Fouten* zijn: Te plomp of te licht van bouw, te hoog of te laag op de beenen, te zware of te ronde bovenkop, gerimpeld voorhoofd, zijdelings uitstaande of slecht gecoupeerde ooren, lichte oogen, sterk vooruitstekende kaakbeenderen, verder slechte bouw, glad, zacht, gekruld haar, witte, gevlekte, getijgerde roode en blonde tinten. Een kleine witte borstvlek of een wit streepje zijn slechts schoonheidsfouten, geen rasfouten. ☼ Het fokken van schnauzers is niet zoo moeilijk alsook het groot brengen van de pups. Het is een sterk ras, dat niet licht vatbaar is. De meest bekende van de drie schnauzer variëteiten is de gewone schnauzer, de oorspronkelijke. Zijn opgang hier te lande dankt hij hoofdzakelijk aan den heer A. Woltman Elpers, in kynologische kringen bekend als „deschnauzerman”. De op blz. 320 afgebeelde schnauzer is een der beste vertegenwoordigers van zijn ras geweest en is gefokt door genoemden heer Woltman Elpers. Men ziet, het is een mooi gebouwde hond met veel expressie.

RIESENSCHNAUZER MICHEL VOM KINZINGTHAL.

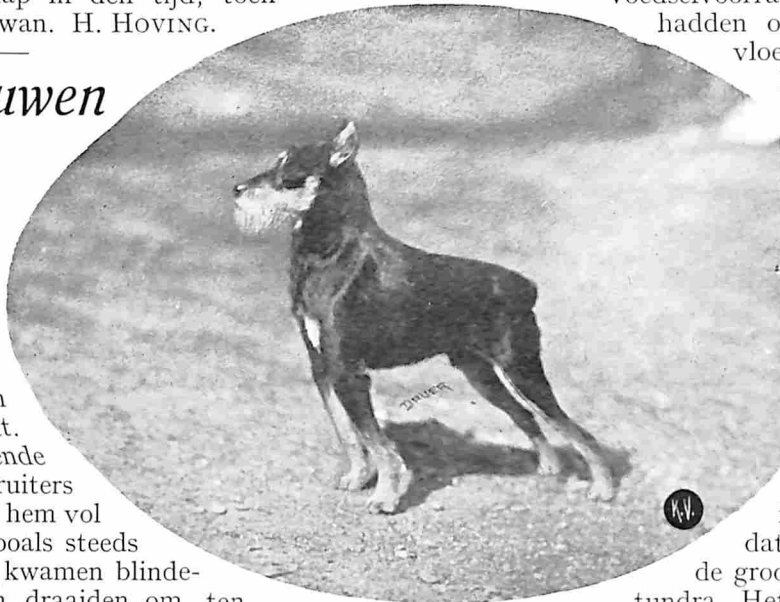
doorboren door een pijl van Cupido. De plakhouder gaat nu naar een jongeling, die Ida of Lina in den arm houdt, en vraagt „buut” of „slage?” Is hij, om welke reden dan ook, niet erg gesteld op Ida of Lina, dan zegt hij: „buut”, en doet afstand van haar. Wil hij haar niet missen, toonen dat hij niet onverschillig voor haar is, dan zegt hij: „slage”, ontvangt een geduchten slag in de hand en behoudt zijn meisje. Een goede laag eelt in de werkhand komt hier uitstekend te pas, want van den plakhouder kan men geen medelijden verwachten. Zoo krijgt ieder zijn beurt, bewaart men den vrede, en leeren de jongelieden van beiderlei kunnen elkander kennen. Onder dit spel, onder algemeene vroolijkheid en belangstelling gaat de oude klok rustig en ernstig voort den tijd af te knippen. Eindelijk wijst haar metalen vinger elf, en nu zal het niet lang meer duren, of de pret is uit. Er wordt aan de buitendeur gemorreld, niet omdat men de klink niet vinden kan in het donker, maar om te zeggen: opgelet daar binnen, boer Blok en zijn vrouw. De golven der vroolijkheid effenen zich. Nog een korte deining, en alles is kalm, bedaard, stil. Stiekem verwijdert zich de jongelingschap, en de spinsters volgen. Buiten weet men elkander te vinden. Daarvoor is geen lantaarnlicht noodig. ☼ Is een der spinsters woonachtig in een naburig dorp of gehucht, dan zal een avondganger allicht over de hei een paar silhouetten zien zweven. Zij gaan arm in arm en haasten zich niet. Het is Grietje of Geesje, komende van de spinnerij bij boer Blok met een jongeling, die haar naar haar woning geleidt. Zoo was het in het oude Landschap in den tijd, toen grootvader grootmoeder gewan. H. HOVING.

Hoeven en klauwen

DOOR

6) G. D. ROBERTS.

OP dit oogenblik echter beede zijn hart niet en de traditie zijner voorvaderen, die hem drong om blindelings zijn voorloopers te volgen, werd daar met één ruk en voor goed uitgerukt. Hij ging niet op zij, maar rende lijnrecht op de verbaasde ruiters toe; zijn eigen kudde liep hem vol vertrouwen achterna; en zooals steeds volgden allen die achter ze kwamen blindelings. ☼ De drie blanken draaiden om ten einde dien stroom des doods te ontgaan. Maar Bruine Stier trof de pony van den aanvoerder in de zijde, scheurde die open, wierp de lichamen neer en stampte er over heen, zoodat deze binnen enkele seconden nauwelijks te onderscheiden waren van de aarde waartoe ze zoo plotseling en op zoo ontzettende wijze waren wedergekeerd. Van de beide andere mannen ontsnapte een, doordat zijn pony eerder bang geworden was dan zijn meester en tijdig was omgekeerd. De derde werd ingehaald doordat een wijfje, dat hij gewond had in haar val, juist zijn pad versperde en hij en zijn pony kwamen tegelijk met haar om onder de hoeven der door Bruine Stier geleide kudde. ☼ Bruine Stier had geen juist begrip van zijn overwinning, als hij zich er al van bewust was. Wat hij wel begreep was, dat het gevreesde noodlot den troep had overvallen en dat de troep als zoodanig niet meer bestond. Hij bleef doorloopen met zijn langen, loggen galop, tot hij zijn kudde weggevoerd had uit de verspreide overblijfselen van den troep, die hij doelloos heen en weer zag rennen, terwijl de slachters ze als wolven bleven najagen. Het gezicht boezemde hem geen belangstelling in, maar daar het de heele vlakte achter hem bedekte, kon hij het niet ontgaan als hij achter zich keek. Vóór hem lag de weg vrij. Ver voor zich uit aan den rechterkant zag hij bosschen en rotsige hooglanden en daarachter, purperblauw, een rij onregelmatige heuvels. Daarheen leidde hij zijn kudde, zonder ze een oogenblik voor rust of voeding te gunnen, zoolang de slachting op de vlakte nog zichtbaar was. Maar dien avond graasden en sliepen zij — de weinige, eenzame overlevenden der verdwenen myriaden van hun stam — rustig in een welig met gras begroeid dal tusschen de heuvels.

DWERGSCHNAUZER
SIEGER DYNAST VON
ANNENHOF

EEN GOEDE VERZORGER.
☼ In tegenstelling met zijn teruggetrokken en hoovaardigen rooden bloedverwant, was Blauwvos geen minnaar van de eenzaamheid; en als men bedenkt, dat de eenige eenzaamheid, welke hij kende die van de wildernis van de Noordpool was, was dit best te begrijpen. De verlatenheid dier eindeloze, kale vlakten onder den laag hangenden hemel, plat gerold tot ze een horizon van witten nevel vormde, zou zelfs een zoo onverschrokken geest als den zijnen bedrukt kunnen hebben, indien hij geen maatregelen had genomen zich er tegen te wapenen. Dat deed hij, heel verstandig, door het gezelschap van zijns gelijken te zoeken. Zijn prettig hol onder het armenlijk struikgewas der vlakte werd omringd door holen van zowat een twintigtal zijner rasgenooten. ☼ Gedurende den korten, maar prachtige Pool-zomer, die boven de eenzame, kale gronden schitterde met een gloed, welke vergoeding scheen te willen geven voor een langen duur van zijn afwezigheid, was het leven van Blauwvos niet moeilijk. Maar gedurende de lange, zonlooze winters, met hun wilde sneeuwbuien, hun huilende stormen, hun eindeloze nachten en hun plotselinge invallen van stille, hevige vorst, zoo geweldig dat het leek alsof de onbegrensde kou der hoogste poolstreken dit onbeschermd hoekje der bewoonde wereld binnendrong, zouden Blauwvos en zijn makkers moeite gehad hebben in het leven te blijven als er niet twee omstandigheden in hun voordeel waren geweest. Zij hadden het opwekkende samenleven in de gezellige holen diep onder het sneeuwdek; en ze hadden hun voedselvoorraden, die ze met wijze voorzorg hadden opzij gelegd in den tijd dat er overvloedig voedsel was. ☼ En zoo kwam het, dat, als de oude beer, te woest en te rusteloos geworden om te overwinteren, vaak hongorig door de duisternis moest dwalen, en als het wolfspak verplicht was de hardgevroren vlakten mijlen in den omtrek af te draven en dan nog nauwelijks voedsel genoeg vond om wat vleesch op zijn magere ribbenkast te houden, de spaarzame vossen voor koude noch hongersnood bevreesd behoeften te zijn. ☼ Blauwvos had zijn hol gegraven in een stuk drogen, zandigen grond, dat een soort van eiland vormde in de groote, uitgestrekte zee van moerassige tundra. Het eilandje was niet hoog genoeg of zichtbaar genoeg om een heuveltje genoemd te worden. Voor het oog was het niet anders dan een bijna onmerkbaar knobbel in de eindeloze eentonigheid der vlakten. Maar het was hoog genoeg om een voldoende waterafvoer te hebben en meer verscheidenheid van grassen en plantengroei dan die der met mos bedekte tundra, terwijl er hier en daar een kleine open ruimte was met echt gras begroeid, dat zijn bewoners de gelegenheid schonk zich heerlijk te liggen koesteren in de gloed van den korten zomer. ☼ Hoe heet en gloeiende de Poolzomer ook was, hij kon nooit met zijn gloeiende vingers de onderlaag van een eeuwige vorst bereiken, die in die heele landstreek slechts enkele weinige voeten onder den bodem lag. Daarom groef Blauwvos zijn hol niet diep, maar veeleer in zachte helling en maakte hij zijn woonvertrek niet veel meer dan twee voet onder de wortels der struiken. Ruim gedekt met fijn, droog gras, dat hij en zijn gezin zorgden steeds volkomen rein te houden, was het er altijd warm en droog en lekker. ☼ Het was op een middag in het begin van den zomer, een dier lange, onbewolkte, schitterende, warme middagen van de Poolstreek, als de lange scheuten van gras en struik schijnen op te schieten, terwijl men er naar kijkt en de bloemknoppen zich snel openen alsof ze verlangen naar de streeling der begeerige motten en vliegen. In dien tijd waren de uitgestrekte, woeste vlakten niet eenzaam. De nestenbouwende junco's 1) en de sneeuw-gorzen kwetterden vroolijk tusschen de snel-opschietende heesters. De parende eenden lieten hun krijschende kreten hooren langs de heldere streep van de

1) Naam voor een soort sneeuwvogels, die alleen op het Amerikaansche vasteland voorkomen.

trage rivier, die zich door de moerassige gronden slingerde. Op een eiland, in het midden van een met riet begroeiden poel, zoowat een halve mijl oostwaarts, had een paar groote, witte trompetter-zwanen zijn nest gebouwd, te trotsch om zich te verbergen. Zoowat een mijl meer westwaarts liep een kudde elanden de jonge groene scheuten tundragras af te knabbelen, terwijl zij zich langzaam noordwaarts voortbewoog. De stille lucht was vervuld van het geluid van zoemende insecten, waar tusschendoor van tijd tot tijd het gepiep en gedraaf van onzichtbare lemmings langs hun geheime paden onder het dikke groene veenmos klonk. Blauwvos zat rechtop, dicht bij den ingang van zijn tunnel, lui met zijn oogen knippend tegen den zonneschijn en keek er naar hoe zijn ruige jongen en hun tengere, jonge, blauw-grijze moeder in en uit liepen. Hier en daar over hun kaal domein verspreid, zag hij de gezinnen zijner rasgenooten even onbezorgd en tevreden met het leven. Maar hoe onbezorgd hij ook was, vergat Blauwvos nooit, dat onophoudelijke waakzaamheid de prijs was die betaald moest worden voor de onbezorgdheid. Tusschen zijn oogen en den bleeken horizon ontdekte hij een breedgevleugelden vogel, die laag boven den grond zweefde. Dadelijk wist hij welk dier het was, dat met langzame, kalme vleugelslagen en toch zoo snel naderde. Het was geen gans, of boomgans, of visch-minnende duikeend, of landwaarts vliegende zwartgerugde zeemeeuw, die zoo vloog. Hij liet een schrillen waarschuwingskreet klinken, die dadelijk van alle zijden der kolonie beantwoord werd; en onmiddellijk schoten al de spelende jongen in hun holen of drongen zich tegen hun moeders aan en gingen rechtop zitten met starende, wantrouwende oogen kijken naar dien sterk-gevleugelden vlieger. Maar Blauwvos zelf, evenals de meeste zijner volwassen kameraden, bleef onbeweeglijk. Maar zijn oogen verlieten geen oogenblik de vlucht van die onheilspellende, vleugelleppende gestalte. Het was een groote valkuil der Poolstreken, wit met chocoladekleurige vlekken; en hij scheen bedaard te jagen, alsof hij goed gevoed was en veeleer afleiding dan voedsel zocht. Hij kwam recht op de vossenkolonie aan, steeds lager vliegend, tot Blauwvos zijn staalharde spieren samentrok om gereed te zijn voor een sprong naar zijn keel, als hij binnen zijn bereik zou komen. De uil vloog recht over zijn kop heen, met zijn vreeselijken snavel half open, zijn groote, onverbiddelijke oogen helder als edelgesteenten en hard als glas, naar beneden starend in zwiigende bedreiging. Maar met al zijn moed, dorst hij geen der bedaard waakzame vossen aanvallen. Hij maakte een zwaaienden halven cirkel over de kolonie heen en zweefde toen verder naar den poel der witte zwanen. Juist op den rand van den poel liet hij zich plotseling in een bosje riet vallen en kwam daar even later weer uitfladderen terwijl een lichaam slap in zijn klauwen hing — het lijk van een ongelukkige eendenmoeder, die verrast was terwijl ze op haar eieren zat te broeden. Een troep schreeuwende, verschrikte watervogels vervolgde den roover met groot kabaal; maar de zwanen in hun eiland, evenals de vossen in hun kolonie, bleven toekijken met stilzwijgende onverschilligheid. Maar Blauwvos, die zich in de zon lag te koesteren, werd plotseling overvallen door een zekere rusteloosheid, het gevoel van een onvervulden plicht. Hij had geen honger, want de vlakte was in dezen tijd zoo vol van nesten-bouwende vogels en lemmings met hun dikke kleine soortgenooten, de lemming-muizen, dat hij met gemak

en in korten tijd kon jagen. Hij behoefde zijn wijfje zelfs niet te helpen, ofschoon deze voor haar jongen moest zorgen, al gaf ook dit haar niet veel werk. Maar de herinnering drong zich onweerstaanbaar aan hem op van den langen, meedoogenzich loozen Poolnacht, als de wereld scheen te breken onder de doodelijke felheid der koude, en er geen andere vogels zouden zijn dan enkele sneeuwhoenders, terwijl de vette lemmings veilig onder de bevroren daken hunner gangen zouden zitten en zijn ijverigste jacht nauwelijks de ergste kwellingen van zijn honger kon bevredigen. In de eerste heerlijke zorgeloosheid der lente, had hij de herinnering aan het honger-jaargetijde geheel van zich afgezet. Maar nu drong de gedachte zich aan hem op, dat hij de noodige provisie voor die periode moest aan hem op, dat hij de noodige provisie voor die periode moest opdoen. Zijn lusteloosheid afschuddend, stond hij op, rekte zich eens ferm uit en draafde snel de tundra in. Hij zocht voorzichtig zijn weg over de breede bedden vochtig veenmos, waarbij hij niet meer rumoer maakte dan alsof hij op donzen pooten liep. Een klein eindje achter de grenzen der vossenkolonie, was het mos vol van piepende en haastende geluidjes. Even later ging hij plat op zijn buik liggen en kroop vooruit

als een kat. Het volgende oogenblik sprong hij met ongehoofelijke vlugheid en lenigheid toe en verdwenen zijn kop en voorpooten in het mos. Hij was doorgedrongen tot een der verborgen paden van de kleine bewoners van het veenmos. Dadelijk daarop lichtte hij zijn kop op, terwijl aan beide zijden van zijn scherpe kaken een vette lemming bengelde. Hij legde zijn buit neer en keek er met voldoening naar — een schepfel met een dik lichaam zoowat zes duim lang, van kleur grijs met roestroode vlekken, een bespottelijk klein eindje staart en buitengewoon ontwikkelde teenen aan de voorpooten die wellicht dienen moesten om zijn bemoste tunnels te maken. Een paar seconden lang speelde Blauwvos met zijn prooi, zooals een zijner jongen had kunnen doen. Toen viel hem in, dat hij ernstig werk te doen had en hij nam zijn buit op en draafde er mee naar een droog plekje, dat hij kende, juist op de uiterste grens van het eiland. Nu was er één ding dat Blauwvos uitstekend wist, daar de ondervinding het hem geleerd had en dat was, dat een prooi die niet dadelijk opgege-

ten werd, in zulk weer gauw bedorven zou zijn. Maar hij wist ook nog iets anders, waartoe hij alleen gekomen kon zijn volgens de zuivere methode van logisch redeneeren — hij begreep de waarde van koelkelders. Hij groef een tunnel door de lichte aarde en maakte een kleinen kelder waarvan de bodem gevormd werd door den altijd bevroren grond. Hier in deze conserveerende temperatuur, legde hij het lichaam van den vetten lemming, waarna hij zijn bergplaats voor spiedende oogen verborg door er wat grassen en bladeren overheen te leggen. Op zijn dooie gemak jagend als hij daar eens lust in had, bracht hij dienzelfden dag nog drie lemmings naar zijn pakhuis. Den volgenden en den navolgenden dag woei een Poolwind over de vlakten, een ijzige regen sloeg er in schuine stralen overheen, de laaghangende hemel zat vol van voortjilende zwarte wolken en dus bleven de verstandige vossen in hun holen. Toen kwam de zon terug op de kale vlakten en hervatte Blauwvos zijn jacht. Zonder zich in 't minst te overwerken, zonder zijn eigen maaltijden te bekrimpen of zijn tijd van luieren en spelen er bij in te boeten, zorgde Blauwvos zoo flink voor de voedselvoorziening dat hij binnen een paar weken zoowat een veertig vette karkassen van lemmings en muizen netjes naast en op elkaar in zijn koelkelder had liggen. (Wordt vervolgd).

Foto C. Steenbergh.

POORTJE TEGENOVER HET BLOKSHOFJE
TE HAARLEM.